

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U SPLITU
Gundulićeva 27, Split

P 1089/24-28

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Splitu, po sucu ovog suda Sandi Petričić, u pravnoj stvari tužitelja **HRVOJA GRUBIŠIĆA**, OIB: 69202059268, iz Splita, Hercegovačka 100, zastupanog po pun. Martini Radić Šunjić, odv. u Splitu protiv tuženika **PRIVREDNE BANKE ZAGREB d.d. ZAGREB**, OIB: 02535697735, Radnička cesta 50, zastupanog po pun. Maji Čuljak, odv. u Zagrebu, **radi isplate**, nakon provedene glavne i javne rasprave zaključene dana 14. travnja 2026. g. u prisutnosti tužitelja s pun. i odsutnosti uredno pozvane pun. tuženika, dana 29. svibnja 2026. g.,

p r e s u d i o j e

I. Dužan je tuženik Privredna banka Zagreb d.d. Zagreb, OIB: 02535697735, u roku od 15 dana isplatiti tužitelju Hrvoju Grubišiću, OIB: 69202059268, ukupan iznos od 420,51 EUR sa zateznom kamatom propisanom zakonom koja na iznos od:

- 3,68 EUR teče od 3. kolovoza 2007. g. do isplate,
- 3,68 EUR teče od 4. rujna 2007. g. do isplate,
- 3,64 EUR teče od 4. listopada 2007. g. do isplate,
- 3,64 EUR teče od 5. studenog 2007. g. do isplate,
- 3,68 EUR teče od 5. prosinca 2007. g. do isplate,
- 3,70 EUR teče od 4. siječnja 2008. g. do isplate,
- 8,30 EUR teče od 5. veljače 2008. g. do isplate,
- 8,55 EUR teče od 4. ožujka 2008. g. do isplate,
- 8,52 EUR teče od 3. travnja 2008. g. do isplate,
- 8,30 EUR teče od 5. svibnja 2008. g. do isplate,
- 8,37 EUR teče od 4. lipnja 2008. g. do isplate,
- 8,35 EUR teče od 4. srpnja 2008. g. do isplate,
- 8,22 EUR teče od 4. kolovoza 2008. g. do isplate,
- 8,25 EUR teče od 4. rujna 2008. g. do isplate,
- 8,40 EUR teče od 3. listopada 2008. g. do isplate,
- 8,94 EUR teče od 4. studenog 2008. g. do isplate,
- 8,67 EUR teče od 8. prosinca 2008. g. do isplate,
- 8,99 EUR teče od 7. siječnja 2009. g. do isplate,
- 10,41 EUR teče od 6. ožujka 2009. g. do isplate,

- 10,11 EUR teče od 7. travnja 2009. g. do isplate,
- 10,17 EUR teče od 6. svibnja 2009. g. do isplate,
- 10,04 EUR teče od 4. lipnja 2009. g. do isplate,
- 10,01 EUR teče od 7. srpnja 2009. g. do isplate,
- 9,99 EUR teče od 4. kolovoza 2009. g. do isplate,
- 10,07 EUR teče od 4. rujna 2009. g. do isplate,
- 9,98 EUR teče od 5. listopada 2009. g. do isplate,
- 9,96 EUR teče od 5. studenog 2009. g. do isplate,
- 10,06 EUR teče od 4. prosinca 2009. g. do isplate,
- 10,17 EUR teče od 5. siječnja 2010. g. do isplate,
- 10,31 EUR teče od 4. veljače 2010. g. do isplate,
- 10,30 EUR teče od 4. ožujka 2010. g. do isplate,
- 10,52 EUR teče od 6. travnja 2010. g. do isplate,
- 10,51 EUR teče od 25. svibnja 2010. g. do isplate,
- 144,02 EUR teče od 25. svibnja 2010. g. do isplate,

i to po stopi:

- od 15% godišnje u periodu od 3. kolovoza 2007. g. do 31. prosinca 2007. g.,
- od 14% godišnje u periodu od 1. siječnja 2008. g. do 30. lipnja 2011. g.,
- koja se u periodu od 16. siječnja 2015. g. do 31. srpnja 2015. g. određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta, koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena,
- koja se u periodu od 1. kolovoza 2015. g. do 31. prosinca 2022. g. izračunava prema prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena te
- koja se u periodu od 1. siječnja 2023. g. do isplate određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena.

II. Dužan je tuženik u roku od 15 dana isplatiti tužitelju trošak postupka u iznosu od 1.171,83 EUR sa zateznom kamatom propisanom zakonom koja teče od 29. svibnja 2026. g. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena.

Obrazloženje

Tužitelj je dana 10. lipnja 2019. g. ustao tužbom pred ovim sudom, koja je evidentirana pod brojem P 3127/19, u kojoj je naveo da su stranke dana 23. siječnja 2006. g. sklopile Ugovor o kreditu broj 9010966274 koji je solemniziran pred javnim bilježnikom Slobodanom Zlokićem u Splitu dana 30. siječnja 2006. g. Temeljem tog Ugovora da je tuženik odobrio kredit u iznosu od 23.000,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju banke na dan plaćanja te je ugovorena

kamatna stope od 5,50% godišnje. Bez posebnog ugovaranja i pregovora tuženik da je jednostrano za sebe pridržao pravo za vrijeme trajanja Ugovora primijeniti promjenjivu kamatnu stopu i način obračuna i naplate u skladu s internim odlukama banke. Protivno Ugovoru i otplatnom planu temeljem jednostranih odluka tužitelju da su povećani anuiteti uslijed protupravnog povećanja kamate te je tuženik naplatio veći iznos od onog kojeg je bio ovlašten naplatiti temeljem pravnog posla sklopljenog među strankama. Odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi da su ništetne, a iznosi naplaćeni temelje tih odredbi da su naplaćeni temeljem djelomično nišetnog pravnog posla. Tužitelj je ukazao na presudu Visokog trgovačkog suda RH broj PŽ-7129/13 od 13. lipnja 2014. g. kojom je djelomično potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu P 1401/12 od 4. srpnja 2013. g., i to, između ostalog, u dijelu kojim se utvrđuje da je tuženik, i u tom postupku jedan od tuženika, povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita tako što je u potrošačkim ugovorima o kreditima koristio nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorene obveze mijenjana u skladu s jednostranom odlukom banke, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, a koja je ništetna. Stoga da je povećanje kamatne stope na temelju nišetne odredbe uzrokovalo stjecanje bez osnove na strani tuženika. Nadalje, ugovorna kamata je naknada koju korisnik kredita plaća za korištenje odobrenih novčanih sredstava tijekom ugovorenog vremena te mora biti određena ili barem određiva (odredba čl. 269. st. 2. ZOO-a, odredba čl. 87. "Zakona o pravima potrošača" i čl. 3. Direktive 93/16 EEZ). Tužitelj se pozvao i na presudu Europskog suda u predmetu C-186/16 te je naveo što je sud utvrdio u toj presudi. Korisnici kredita odnosno potrošači u pojedinačnim sporovima da su ovlašteni radi ostvarivanja svojih individualnih interesa temeljem mjerodavnih odredbi Zakona o zaštiti potrošača zatražiti sudsku zaštitu i pozvati se na odluku donesnu u postupku radi zaštite kolektivnih interesa i prava potrošača jer ta odluka obvezuje i ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi zaštite individualnih prava. Tužitelj je naveo da predmetni kredit nije konvertiran i da je u cijelosti isplaćen. Nadalje je navedeno koje su posljedice djelomične nišetnosti pravnog posla. U svim spomenutim postupcima da je utvrđeno da su banke nesavjesne stranke pa da korisnici kredita imaju pravo na kamatu koja teče od dana stjecanja do isplate. Prema Ugovoru o kreditu i prvom otplatnom planu da su stranke ugovorile isplatu mjesečnih anuiteta u kunsnoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju tuženika na dan plaćanja. Predloženo je donošenje presude kojom će se tuženiku naložiti isplatiti tužitelju na ime razlike u iznosima kamata iznos od 658,35 CHF s pripadajućim kamatama te na ime razlike smanjenja otplate glavnog duga uslijed povećanja kamatnih stopa odnosno povećanja anuiteta iznos od 218,5 CHF s pripadajućim kamatama.

U odgovoru na tužbu tuženik se usprotivio tužbi i tužbenom zahtjevu navodeći da tužitelju nisu povrijeđena prava kao potrošača jer tuženik nije koristio nedopuštene i nepoštene ugovorne odredbe koje se odnose na navodno jednostrano mijenjanje kamatne stope niti je prilikom potpisivanja Ugovora postojala zavaravajuća poslovna praksa od strane tuženika. Tužitelj je u ovoj parnici zatražio isplatu, a ne naknadu štete tako da se na njega ne odnose pravna utvrđenja iz presude donesene u postupku zaštite kolektivnih interesa u slučaju "Petrošić". Ugovor o kreditu, nadalje, da je sklopljen 23. siječnja 2006. g., da je u cijelosti konzumiran i isplaćen te je prestao otplatom kredita 7. lipnja 2010. g., a odluke sudova donesene povodom kolektivne tužbe da se odnose na ugovorne odnose koji su na snazi. Prilikom sklapanja Ugovora tužitelj da je bio potpuno informiran o svim elementima Ugovora i

njegovim posljedicama te se svjesno odlučio za konkretni Ugovor o kreditu. Nadalje, da je volja ugovornih strana bila ugovoriti promjenjivu, a ne fiksnu kamatnu stopu, a tužitelj je izričito i svojevolumno pristao na klauzulu o promjenjivoj kamatnoj stopi. Kamatna stopa se mijenjala isključivo u zakonskim okvirima i sukladno tržišnim kriterijima. Opreza radi tuženik je prigovorio da je tužitelj bio potrošač što dalje znači da je prigovoreno aktivnoj legitimaciji tužitelja te je istaknut je prigovor prijeboja, napomenuto je da osnove za isplatu nema, te i prigovor zastare.

Tužitelj je u podnesku od 3. veljače 2021. g. konačno uredio tužbeni zahtjev i zatražio na ime razlike u iznosima kamata isplatu iznosa od 2.394,56 CHF u kunsjoj protuvrijednosti po srednjem tečaju tuženika koji vrijedi na dane anuitetnih otplata s pripadajućim kamatama. Ukoliko sud ne prihvati tako postavljeni tužbeni zahtjev tužitelj je postavio i podredni tužbeni zahtjev kojim je na ime razlike u iznosima kamata zatražio isplatu ukupnog iznosa od 16.364,06 kn s pripadajućim kamatama.

U postupku su izvedeni dokazi pregledom Ugovora o kreditu broj 9010966274 od 23. siječnja 2006. g. i Otplatne tablice s prikazom promjena kamatnih stopa. Sud je proveo dokaz knjigovodstveno-financijskim vještačenjem po vještaku Mati Zeljku koji je izradio pisani nalaz i mišljenje od 9. studenog 2020. g.

Nakon ovako provedenog postupka sud je donio presudu pod poslovnim brojem P 3127/19 od 21. lipnja 2021. g. kojom je djelomično prihvaćen tužbeni zahtjev. Odlučujući o žalbama stranaka drugostupanjski sud je rješenjem broj GŽ-2196/21 od 14. ožujka 2024. g. ukinuo presudu u pobijanom, dosuđujućem dijelu pod točkom I. i u točki II. i predmet u tom dijelu vratio ovom sudu na ponovno odlučivanje. Predmet je dobio novi poslovni broj P 1089/24.

U nastavku postupka sud je pročitao i proveo sve već izvedene dokaze te je izveden dokaz vještačenjem po vještakinji za financije i knjigovodstvo Ines Lozić koja je izradila pisani nalaz i mišljenje od 31. srpnja 2025. g. i saslušanjem tužitelja.

Tužitelj je tužbeni zahtjev uredio u skladu s nalazom i mišljenjem vještakinje Lozić u podnesku od 2. listopada 2025. g. te zatražio isplatu iznosa od 420,51 EUR s pripadajućim kamatama.

Stranke su popisale parnični trošak.

Tužbeni zahtjev je u cijelosti osnovan.

Predmet ovog postupka, nakon ukidnog rješenja suda drugog stupnja, ostao je zahtjev tužitelja za isplatu iznosa od 412,19 CHF s pripadajućim kamatama, u kunsjoj protuvrijednosti po srednjem tečaju tuženika koji vrijedi na dane anuitetnih otplata, s tim da je nakon provedenog vještačenja po drugoj vještakinji za financije i računovodstvo u daljnjem tijeku postupka nakon ukidnog rješenja, tužitelj uredio zahtjev i zatražio isplatu iznosa od 420,51 EUR s pripadajućim kamatama. Radi se o iznosu koji predstavlja razliku između obračunatih i plaćenih iznosa kamata u mjesečnim anuitetima koje je tuženik zaračunavao uslijed protupravnih i ništetnih promjena kamatnih stopa i početno ugovorene nominalne kamatne stope iz Ugovora o kreditu od 5,50% godišnje.

Među strankama, naime, nije bilo sporno da je između tuženika, kao kreditora, i tužitelja, kao korisnika kredita, dana 23. siječnja 2006. g. sklopljen Ugovor kreditu s valutnom klauzulom na iznos od 23.000,00 CHF s rokom otplate od 84 mjeseca te da je ugovorena otplata u mjesečnim anuitetima prema otplatnom planu u kunsjoj protuvrijednosti iznosa u CHF obračunatih po srednjem tečaju za CHF tuženika na dan plaćanja. Nije sporno ni da su stranke odredbom čl. 4. Ugovora o kreditu ugovorile početnu ugovornu kamatnu stopu od 5,50% te da je tom odredbom određeno da je kamatna stopa promjenjiva sukladno odluci Banke o kreditiranju građana. Nadalje, nije sporno ni da je tužitelj dana 26. svibnja 2010. g. u cijelosti otplatio kredit.

Prema mišljenju tužitelja odredba Ugovora o promjenjivoj kamatnoj stopi je nepoštena ugovorna odredba, a što bi ju činilo ništetnom, radi čega da tužitelju pripada zahtjev za isplatu pretplate kredita koja se očituje u razlici između početno ugovorene kamatne stope i promjenjive kamatne stope tijekom otplatnog perioda (zaključno s danom otplate cjelokupnog kredita).

Tužitelj se pozvao na presudu Trgovačkog suda u Zagrebu pod brojem P 1401/12 od 4. srpnja 2013. g. kojom je utvrđeno da je tuženik pod 2) Privredna banka Zagreb d.d. Zagreb-u ovoj parnici tuženik u razdoblju od 10. rujna 2003. g. do 31. prosinca 2008. g. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita, tako što je u potrošačkim ugovorima o kreditima koristio nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, a koja je ništetna. U navedenom dijelu citirana presuda je potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda RH broj PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. g., a Vrhovni sud Republike Hrvatske svojom odlukom broj RevT-249/14-2 od 9. travnja 2015. g. odbio je revizije tuženika od 1) do 7) kao neosnovane.

Postupak pred Trgovačkim sudom u Zagrebu, koji je pokrenut po tužbi Hrvatskog saveza udruga za zaštitu potrošača-Potrošač protiv sedam banaka, a među kojima je i tuženik, predstavlja kolektivni sudski postupak, a sukladno odredbi čl. 502. c Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11-pročišćeni tekst, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25, dalje ZPP). Prema ovoj odredbi pravomoćna presuda u kolektivnom sudskom postupku obvezuje prvostupanjske sudove koji u pojedinačnim parnicama sude povodom zahtjeva potrošača radi zaštite prava čija je povreda utvrđena u kolektivnom sporu. Također, u skladu s odredbom čl. 138. a Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09 i 133/09, dalje ZZP), koji je bio na snazi u vrijeme zatvaranja kredita radi potpune otplate i koji, stoga, treba primijeniti u ovoj pravnoj stvari, odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz čl. 131. st. 1. Zakona u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz čl. 131. st. 1. Zakona, obvezuje ostale sudove u postupku, koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika.

Odlukom Trgovačkog suda u Zagrebu broj P 1401/12 od 4. srpnja 2013. g., u odnosu na tuženika pod 2)-ovdje tuženika utvrđeno je, između ostalog, da je u razdoblju od 10. rujna 2003. g. do 31. prosinca 2008. g. tuženik pod 2) povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o

kreditima, koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju-ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena redovna kamatna stopa, koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom tuženika i drugim internim aktima banke, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja tuženik, kao trgovac, i korisnici kreditnih usluga, kao potrošači, nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktnu parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku tuženika o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenu na jednostranom povećanju kamatnih stopa, a sve na štetu potrošača pa je time tuženik postupio suprotno odredbama ZZP-a te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22 i 155/23, dalje ZOO), koji je bilo potrebno primijeniti u ovoj parnici temeljem odredbe čl. 1163. st. 1. tog Zakona.

Taj dio odluke Visoki trgovački sud potvrdio je svojom odlukom broj PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. g.

U odluci Vrhovnog suda RH broj RevT-249/14-2 od 9. travnja 2015. g., između ostalog, navedeno je da nije sporno da su odredbe u ugovorima o kreditu koji su sklapani u spornom razdoblju između banaka, kao trgovaca, i korisnika kredita, kao potrošača, a koje su se odnosile na ugovornu kamatu i promjenjivu kamatnu stopu bile uočljive i jasne, ali nisu bile razumljive, jer je formulacija ugovornih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi koja je postojala u ugovorima o kreditu koje su banke sklapale s potrošačima bila takva da su na temelju nje potrošači jedino znali kolika je visina kamatne stope na dan sklapanja ugovora o kreditu, ali ni približno nisu mogli ocijeniti zašto, kako te u kojem smjeru će se tijekom budućeg kreditnog razdoblja kretati kamatna stopa. Stoga buduća kamatna stopa ugovorena kao promjenjiva nije bila određena, a niti određiva.

Konkretno je u odnosu na tuženika u odluci Trgovačkog suda u Zagrebu, a koja je potvrđena u odnosu na dio koji se tiče promjenjive kamatne stope, odlukom Visokog trgovačkog suda RH i Vrhovnog suda RH, već utvrđeno da je, između ostalih, upravo i tuženik postupao suprotno odredbama ZZP-a i suprotno odredbama ZOO-a i to koristeći ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja nije pojedinačno pregovarao i ugovorom utvrdio egzaktnu parametre i metodu izračuna tih parametara, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana.

Naime, tuženik je i u ovom postupku ponavljao svoje navode i tvrdnje iz postupka koji se vodio radi zaštite kolektivnih interesa potrošača pred Trgovačkim sudom u Zagrebu, i to navode da se pojedinačno pregovaralo sa strankama jer su bili valjano i pravovremeno informirani te da se radi o razumljivoj odredbi. U postupku radi zaštite kolektivnih interesa potrošača utvrđeno je, međutim, da službenici tuženih banaka prilikom pregovaranja nisu na valjan i razumljiv način objasnili postupak formiranja kamatne stope odnosno da potrošači nisu raspolagali osnovnim parametrima o kojima ovisi kretanje kamatne stope u budućem razdoblju, da ugovorena kamatna stopa nije bila određena niti određiva, nije bila razumljiva pa time niti poštena. Također je utvrđeno da je uloga javnog bilježnika u postupku

solemnizacije ugovora ocijeniti, ako je to moguće, jesu li ugovorne strane ovlaštene i sposobne poduzeti i sklopiti taj pravni posao, objasniti im smisao tog posla i uvjeriti se o postojanju njihove prave volje za sklapanje tog pravnog posla, a što su javni bilježnici i učinili. Utvrđeno je i da tijekom postupka solemnizacije ugovora o kreditu, korisnici kredita javnim bilježnicima očito nisu izrazili svoje dvojbe vezano za sadržaj i značaj tih ugovora pa ni sporne odredbe, iz čega je jasno da javni bilježnici nisu imali razloga primijeniti ovlaštenje iz čl. 58. Zakona o javnom bilježništvu (Narodne novine broj 8/93, 29/94, 162/98, 16/07, 75/09 i 120/16).

Tužitelj je u svom iskazu naveo da je otišao u auto kuću Kovačić, da je tamo odlučio kupiti automobil za osobne potrebe, da su mu tamo rekli da imaju suradnju s tuženikom i da ode u poslovnicu tuženika radi podizanja kredita, da su u toj auto kući već bili dogovorili dobar dio tog kredita tako da je cijela realizacija išla jako brzo, da su mu u banci kazali da je taj kredit najpovoljniji proizvod te da nije bilo govora o bilo kakvim posebnim rizicima. Što se tiče kamate da nije bilo posebnog objašnjenja na koji će se način eventualno mijenjati, s tim da je znao da je ugovorio promjenjivu, a ne fiksnu kamatnu stopu. O pregovaranju vezano za tu odredbu da nije bilo nikakve mogućnosti.

Stoga je sud zaključio da se s tužiteljem, kao ni s ostalim klijentima tuženika, prilikom sklapanja Ugovora o kreditu nije posebno pregovaralo o promjenjivoj kamatnoj stopi, niti su se pojašnjavale metode formiranja iste. Prema tome, u ovom postupku tuženik nije iznio nikakve nove činjenice, koje bi u konkretnom slučaju dovele do zaključka da odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi Ugovora nije nepoštena pa time i ništetna.

To, nadalje, znači da je odredba sadržana u čl. 4. Ugovora o kreditu sklopljenog između stranaka u dijelu kojim je određeno da je korisnik kredita obvezan plaćati kamatu po kamatnoj stopi koja je promjenjiva sukladno odluci Banke o kreditiranju građana ništava jer se radi o nepoštenoj ugovornoj odredbi te da ne proizvodi pravne učinke, što, nadalje, znači da tužitelj ima pravo potraživati neosnovano stečeno po tom Ugovoru u skladu s odredbom čl. 1111. ZOO-a. Drugim riječima, tuženik je dužan vratiti tužitelju sve što je primio na ime razlike u povećanju kamate iznad 5,50%, a temeljem odredbe čl. 323. st. 1. ZOO-a, jer je ta razlika naplaćena na temelju odredbe Ugovora o kreditu koja je ništetna.

Pri tome je neosnovana tvrdnja tuženika kao tužitelj temeljem odredbi ZZP-a ima pravo na naknadu štete, a ne na povrat stečenog bez osnove.

Naime, prema mišljenju ovog suda odredbe ZZP-a treba shvatiti i tumačiti na način da potrošač odnosno tužitelj može potraživati isplatu odnosno tražiti povrat isplaćenog temeljem odredbe koja je ništetna po bilo kojem pravnom institutu, a ne samo radi naknade štete koja mu je nastupila.

Tužitelju pripada pravo na isplatu iako nije tražio utvrđenje ništetnosti dijela ugovorne odredbe čl. 4. Ugovora, a budući da je dio ove ugovorne odredbe ništav po samom Zakonu pa je utvrđenje ništavosti samo deklaratornog karaktera i predstavlja prethodno pitanje za ocjenu osnovanosti zahtjeva za isplatu, koje je pitanje sud raspravio.

Radi utvrđenja visine tužbenog zahtjeva provedeno je financijsko-knjigovodstveno vještačenje po vještaku za knjigovodstvo i financije Mati Zeljku na okolnost razlike između početno ugovorene kamatne stope i svake promijenjene kamatne stope, pojedinačno po anuitetima.

U pisanom nalazu i mišljenju od 9. studenog 2020. g., izrađenom temeljem dokumentacije priložene spisu (Ugovora o kreditu od 23. siječnja 2006. g., plana otplate sa sadržanom karticom realno obračunatih anuiteta od 28. veljače 2006. g. do konačne otplate kredita 26. svibnja 2010. g.), vještak je:

-izračunao visinu glavnice i kamata prema Ugovoru do 26. svibnja 2010. g. s godišnjom kamatnom stopom od 5,50%, za 84 anuiteta na direktan način te naveo da je do 26. svibnja 2010. g. obračunati dio kamate u CHF jednak 4.010,34 CHF, a udio glavnice 23.199,44 CHF, dakle, 199,44 CHF više nego je ugovoreno zbog konačne uplate korisnika na dan 26. svibnja 2010. g.,

-prikazao anuitete s pripadajućim udjelom kamate i glavnice prema novom planu otplate dostavljenog korisniku, a koji sadrži stvarno obračunate anuitete uz primjenu slijedećih stvarno obračunatih kamatnih stopa: od 28. veljače 2006. g. 5,50%, od 30. rujna 2006. g. 5,25%, od 31. kolovoza 2007. g. 6,25%, od 29. veljače 2008. g. 7,20% i od 28. veljače 2009. g. 7,45% te je naveo da je tuženik prema novom planu otplate obračunao ukupno 4.621,97 CHF kamate do dana 26. svibnja 2010. g. odnosno 23.000 CHF glavnice,

-izračunao da je razlika između stvarno obračunate kamate u planu otplate od strane tuženika i nominalne kamatne stope iz Ugovora od 5,50% u promatranim razdobljima 611,63 CHF te da je razlika između stvarno obračunate glavnice i one prema početnom otplatnom planu 199,44 CHF jer je za toliko više obračunata glavnica što da je rezultat uplate razlike glavnice od strane tužitelja prema podacima tuženika.

Nadalje, vještak je u rekapitulaciji naveo i da postoji razlika između stvarno obračunate i naplaćene glavnice (23.000,00 CHF) i glavnice prema početnom otplatnom planu (23.199,44 CHF) u visini od 199,44 CHF više obračunate glavnice prema početnom otplatnom planu odnosno da je tužitelj prema početnom otplatnom planu trebao platiti glavnicu u visini od 23.199,44 CHF i kamatu u visini od 4.010,34 CHF (sve u kunsjoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju tuženika na dan plaćanja), a da je stvarno platio glavnicu u visini od 23.000,00 CHF i kamatu u visini od 4.621,97 CHF, tako da je ukupno tuženik radi nedopuštene i ništetne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi u obvezi vratiti tužitelju iznos od 412,19 CHF u kunsjoj protuvrijednosti.

Tužitelj je u ranijem postupku, prije donošenja drugostupanjskog rješenja, pak, uređenim tužbenim zahtjevom zatražio isplatu ukupnog iznosa od 2.394,56 CHF, a sud je ocijenio da zatraženi iznos nije ni u kakvoj vezi s izračunom sudskog vještaka Zeljka, odnosno da je očito riječ o podnesku koji se odnosi na nekog drugog tužitelja, a ne na Hrvoja Grubišića. Stoga je ranijom presudom tuženik obavezan na isplatu iznosa od 412,19 CHF s pripadajućim kamatama, a u preostalom dijelu glavni tužbeni zahtjev odbijen je kao neosnovan.

U drugostupanjskom ukidnom rješenju broj GŽ-2196/21 od 14. ožujka 2024. g. taj sud je izrazio stav da je ovaj sud, odlučivanjem o tužbenom zahtjevu koji nije ni u kakvoj vezi s u tužbi postavljenim tužbenim zahtjevom, a bez pozivanja tužitelja da se o istome izjasni, počinio bitnu povredu odredaba postupka, što da je rezultiralo i nejasnom presudom. Osim toga, da je ovaj sud vještaku Zeljku dao u potpunosti nejasnu zadaću te je, još dodatno, kasnije tijekom postupka sud odbio dokazni prijedlog tuženika da sudski vještak odgovori na tuženikove prigovore i usmeno obrazloži svoj pisani nalaz i mišljenje, čime da je ostvarena relativno bitna povreda odredaba parničnog postupka jer je vještak dužan dati usmeni nalaz.

Sud je u nastavku postupka pokušao pozvati određenog sudskog vještaka Zeljka na izradu dopune nalaza i mišljenja, ali je vještak bio sudu nedostupan, pa je tužitelj na ročištu od 6. svibnja 2025. g. predložio odrediti drugog vještaka radi dopune nalaza i mišljenja sudskog vještaka Zeljka. Određena vještakinja Ines Lozić izradila je, međutim, novi pisani nalaz i mišljenje od 31. srpnja 2025. g. u kojem je navela da je u Ugovoru o kreditu bila ugovorena otplata u mjesečnim anuitetima od 330,51 CHF na rok otplate od 84 mjeseca. Kredit da je isplaćen 31. siječnja 2006. g., dospijeće prvog anuiteta prema otplatnom planu da je bilo 28. veljače 2006. g. u iznosu od 330,51 CHF, a dospijeće slijedećih anuiteta u pravilu svakog zadnjeg dana u mjesecu i to u kunsnoj protuvrijednosti po srednjem tečaju tuženika za CHF na dan plaćanja. Tužitelj da je dana 26. svibnja 2010. g. prijevremeno otplatio kredit.

Na temelju dostupne dokumentacije, odnosno uvidom u dostavljeni Ugovor o kreditu, knjigovodstvenu karticu i otplatni plan vještakinja je utvrdila da su se u promatranom razdoblju promjene kamatnih stopa kretale na slijedeći način: 5,50% godišnje do 31. kolovoza 2006. g., 5,25% godišnje do 31. srpnja 2007. g., 6,25% godišnje do 31. siječnja 2008. g., 7,20% godišnje do 31. siječnja 2009. g. i 7,45% godišnje do prijevremene otplate kredita. Radi promjena kamatne stope anuitet tužitelja da se mijenjao od 330,51 CHF početno do 346,15 CHF, kao najveći iznos anuiteta.

Vještakinja je objasnila da se svaka promjena kamatne stope odražava na promjenu ukupnog anuiteta, a s obzirom da se anuitet sastoji od glavnice i kamate te se radi promjene kamatne stope mijenja iznos kamate u anuitetu, iznos glavnice u anuitetu i ukupni iznos anuiteta. Prilikom promjene kamatne stope na više da se mijenja cjelokupni anuitet na način da se uvećava iznos kamate za otplatu te umanjuje iznos glavnice (usporava se otplata glavnice) te se radi toga cijeli iznos anuiteta mijenja te je veći u odnosu na ukupni iznos prije promjene kamatne stope. S obzirom na navedeno te da radi promjene kamatne stope dolazi do promjene ukupnog anuiteta prilikom izračuna razlike koja nastaje zbog promjene kamatne stope.

Vještakinja je, nadalje, izradila usporedne otplatne planove, iskazujući anuitete obračunate sa stvarno primijenjenim kamatnim stopama prilikom otplate kredita i anuitete obračunate primjenjujući početno ugovorenu kamatnu stopu za utuženo razdoblje.

Vještakinja je izračunala da je u razdoblju otplate do dana prijevremene otplate kredita zbog promjene kamatne stope na više i niže u odnosu na kamatnu stopu koja je vrijedila prilikom ugovaranja kredita ukupno više plaćen iznos od 403,80

EUR, od kojeg iznosa se na preplatu zbog rasta kamatne stope odnosi iznos od 420,51 EUR te zbog pada kamatne stope iznos od 16,71 EUR.

Tuženik je u podnesku od 25. rujna 2025. g., očitujući se na pisani nalaz i mišljenje sudske vještakinje Ines Lozić, naveo da tužitelj pred ovim sudom protiv tuženika vodi i parnicu pod brojem P 1754/23, radi čega je istaknut prigovor da je o predmetnom zahtjevu već odlučeno u tom postupku. Nadalje, da je vještakinja prilikom izračuna, a s obzirom je ugovorena promjenjiva kamatna stopa, bila dužna uzeti u obzir: prosječne kamatne stope na depozite stanovništva i trgovačkih društava na domaćem tržištu i prosječne kamatne stope za sekundarne izvore financiranja, odnosno zaduženja kod inozemnih banaka, kratkoročne referentne kamatne stope npr. EURIBOR 6M, premije likvidnosti koje predstavljaju tržišnu kotaciju premije za kreditni rizik zemlje – CDS i regulatorni trošak.

Što se tiče parnice koja se vodi pred ovim sudom pod brojem P 1754/23, sudu je ta okolnost bila poznata i prije donošenja ukidnog rješenja jer se u spisu nalazi i kopija dijelova tog predmeta iz koje proizlazi da se taj postupak vodi radi ništetnosti druge odredbe u istom Ugovoru o kreditu: odredbe o valutnoj klauzuli u CHF. Stoga je prigovor tuženika sročen kao prigovor presuđene stvari u cijelosti neosnovan, a da je pravilno sročen kao prigovor litispendencije isto bi bio neosnovan.

Ostali prigovori tuženika u odnosu na nalaz i mišljenje sudske vještakinje Lozić u potpunosti odudaraju od stajališta sudske prakse u identičnim predmetima te je tuženiku trebalo odgovoriti da vještakinja nije bila dužna uzeti u obzir parametre koje je tuženik pobrojao u podnesku od 25. rujna 2025. g.

Tužitelj, a kako je to naveo u svom iskazu, auto je kupio za osobne potrebe, pa je neosnovan i tuženikov prigovor da tužitelj nije imao status potrošača.

Što se tiče istaknutog prigovora zastare, to je pravno pitanje kao posebno važno za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni, a imajući na umu izuzetno veliki broj individualnih parničnih postupaka koji se u RH vode o zahtjevima za restituciju onog dijela novčane tražbine kojeg su po ugovorima o potrošačkim kreditima isplaćene bankama na temelju nepoštenih ugovornih odredbi vezano za jednostranu i netransparentnu promjenjivost redovne stope ugovorene kamate o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, razmatrao Vrhovni sud RH u odluci Rev-2245/17 od 20. ožujka 2018. g. te je zauzeto slijedeće pravno mišljenje:

-pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare na temelju odredbe čl. 241. ZOO-a te zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe (za zaštitu kolektivnih interesa potrošača).

Prilikom donošenja takvog shvaćanja posebno se imalo na umu postojanje znatnih teškoća prilikom ostvarivanja restitucijskih zahtjeva iz ništetnih ugovora zbog toga što takvi zahtjevi zastarijevaju u relativno kratkom zastarnom roku od pet godina, neovisno o tome što se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi (čl. 328. ZOO-a). Dakle, u nedostatku posebnih zakonskih odredbi koje bi izričito uređivale prekid zastare zbog pokretanja postupka radi zaštite kolektivnih interesa i prava, a vodeći

računa i o tome da potrošači mogu ostvariti djelotvornu pravnu zaštitu bez obzira na kratak restitucijski rok iz ništetnih ugovora i bez obzira na to što je odredbom čl. 140. ZZP-a propisano da pokretanje ili vođenje postupka radi zaštite kolektivnih interesa potrošača ne spriječava potrošača da protiv trgovca pokrene pojedinačni postupak radi zaštite svojih povrijeđenih subjektivnih prava, Vrhovni sud RH donio je zaključak da je vođenjem kolektivnog spora došlo do prekida zastare u smislu odredbe čl. 241. ZOO-a jer u protivnom vođenje postupka kolektivne zaštite u opisanim okolnostima ne bi imalo smisla. Sud je imao na umu i sadržaj odredbe čl. 502. c ZPP-a o proširenju subjektivnih granica pravomoćnosti presude jer se prema ovoj odredbi fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom su prihvaćeni zahtjevi iz tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava te je u takvom slučaju sud vezan za ta utvrđenja.

Kako je u navedenoj odluci Vrhovnog suda RH bila riječ o postupku radi zaštite kolektivnih interesa potrošača koji se vodio pred Trgovačkim sudom u Zagrebu pod poslovnim brojem P 1401/12, kao što je to slučaj i u ovoj pravnoj stvari, utvrđenje Vrhovnog suda RH da je u tom predmetu odluka u povodu tužbe radi zaštite kolektivnih interesa postala pravomoćna 13. lipnja 2014. g. trebalo je u cijelosti prihvatiti i ocijeniti da je u ovoj parnici tužba od 10. lipnja 2019. g. podnesena unutar petogodišnjeg zastarnog roka iz odredbe čl. 225. ZOO-a, pa da je prigovor zastare tuženika neosnovan.

Sud je prihvatio nalaz i mišljenje vještakinje Ines Lozić kao stručan, temeljit i objektivian. Temeljem nalaza i mišljenja proizlazi da je tuženik radi nedopuštene i ništetne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi u obvezi vratiti tužitelju iznos od 420,51 EUR.

Pri tome, ovaj sud smatra kako se ne radi o prihvaćanju ili neprihvaćanju prigovora prijeboja koji je tuženik postavio u odgovoru na tužbu te ga ponovio u podnesku od 5. ožujka 2020. g., koji je prigovor, treba navesti, postavljen na neodređen način i nije uopće podoban za raspravljanje jer ne sadrži bilo kakav iznos koji bi se stavio u prijeboj s potraživanjem tužitelja.

Sve da se i radi o obrazloženom i određenom prigovoru, a s obzirom da su iznosi anuiteta kredita, koje je tužitelj manje platio i čije uračunavanje tuženik traži u potraživanje istaknuto ovom tužbom, plaćeni u svakom slučaju prije 26. svibnja 2010. g., kada je tužitelj prijevremeno otplatio kredit u cijelosti, taj bi prigovor bio u cijelosti obuhvaćen zastarom, a tužitelj je u odnosu na potraživanje tuženika istaknuto (potpuno neodređeno) u prigovoru radi prebijanja istakao prigovor zastare u podnesku od 29. ožujka 2021. g. U slučaju suprotnog pravnog stava sud je dao nalog vještakinji utvrditi i izraziti i visinu tzv. negativnih razlika o čemu je već bilo spomena u obrazloženju ove presude.

Na dosuđeni iznos glavnice tužitelj je zatražio isplatu zatezne kamate koja teče od plaćanja svakog pojedinog anuiteta Ugovora o kreditu koji je anuitet sadržavao i više isplaćeni iznos radi povišenja ugovorene kamatne stope, što je sud u cijelosti prihvatio.

Prema odredbi čl. 1115. ZOO-a kad se vraća ono što je stečeno bez osnove moraju se vratiti plodovi i platiti zatezna kamata, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva.

Prema ocjeni ovog suda tuženik je potraživao od tužitelja iznose anuiteta Ugovora o kreditu uvećane za kamatu koja je obračunavana primjenom promjenjive kamatne stope znajući da se radi o primjeni nepoštenih ugovornih odredbi i stoga ništetnih pa tužitelju zatezna kamata na svaki pojedini iznos razlike radi više naplaćene kamate od početno ugovorene pripada od dana uplate odnosno stjecanja od strane tuženika, pri čemu je kamata određena pozivom na odredbu čl. 29. st. 1. i 2. ZOO-a.

Na dosuđeni iznos glavnice tužitelj je zatražio isplatu zatezne kamate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena do 31. srpnja 2015. g., od 1. kolovoza 2015. g. do isplate po stopi koja se određuje prema prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena te od 1. siječnja 2023. g. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, što je u skladu s propisima o zateznim kamatama koji su bili na snazi u označenim vremenskim razdobljima, pa je sud u izreci presude odredio stopu zatezne kamate koja pripada tužitelju, a u skladu s odredbom čl. 29. st. 2. ZOO-a.

Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. ZPP-a, a budući da je tužitelj u cijelosti uspio u sporu pa je tuženika trebalo obvezati na podmirenje troškova koje je imao tužitelj vodeći ovaj spor.

Tužitelju je, tako, trebalo priznati trošak sastava tužbe i podnesaka od 1. travnja 2020. g. i 2. listopada 2025. g. i zastupanja na ročištu od 14. travnja 2026. g. po 50 bodova (ukupno 200 bodova), trošak zastupanja na ročištima od 14. listopada 2020. g. i 28. travnja 2021. g. i sastava žalbe protiv rješenja o troškovima po 25 bodova (ukupno 75 bodova) i trošak zastupanja na ročištu od 6. svibnja 2025. g. od 12,5 bodova.

Ukupan broj bodova od 287,5 trebalo je pomnožiti s vrijednošću boda iz Tbr. 54. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine broj 138/23). Iznos koji se dobije na opisani način (575,00 EUR) trebalo je uvećati za zatraženi PDV i zatraženu pristojbu tužbe i presude po 26,54 EUR (ukupno 53,08 EUR) i za troškove vještačenja koje je podmirio tužitelj (u zatraženoj visini od 400,00 EUR) te tako dobiti iznos od 1.171,83 EUR, kako je trebala glasiti odluka o troškovima postupka koju je sud izradio u točki III. izreke presude.

Tužitelj je zatražio i isplatu zatezne kamate na dosuđeni parnični trošak, koja, u skladu s odredbom čl. 151. st. 3. ZPP-a, tužitelju pripada od dana donošenja odluke do isplate, kako je i presuđeno.

Tužitelju nije priznat trošak sastava podnesaka od 23. listopada 2020. g. i 3. veljače 2021. g. kao ni trošak zastupanja na ročištima za objavu i uručenje presude jer sud smatra da taj trošak nije bio potreban radi vođenja parnice, a u smislu odredbe čl. 155. st. 1. ZPP-a. Tužitelju nije priznat ni trošak sastava podneska od 2. prosinca 2020. g. jer se taj podnesak ne nalazi fizički u spisu, a ni u eSpisu, te trošak zastupanja na ročištima od 29. ožujka 2021. g. i 12. travnja 2024. g. jer ta ročišta nisu održana.

U Splitu, 29. svibnja 2026. g.

S U D A C:

SANDI PETRIČIĆ

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove presude nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu u roku od 15 dana od dana prijema pisanog opravka. Žalba se podnosi nadležnom županijskom sudu, a putem ovog suda.

Stranci koja je pristupila na ročište na kojem se presuda objavljuje i stranci koja je uredno obaviještena o tom ročištu na koje nije pristupila, smatra se da je dostava presude obavljena onog dana kad je održano ročište na kojem se presuda objavljuje. Stranci koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje smatra se da je dostava presude obavljena danom zaprimanja pisanog opravka (čl. 335. st. 7., 8., 9. i 11. ZPP-a).

Broj zapisa: **9-30888-bb93e**

Kontrolni broj: **0f497-d25b7-12d99**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Splitu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.